

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.219/2024/34.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év február hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 9.B.9/2022/192. számú ítéletét Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy ha a kiadni rendelt dolog átvételére jogosult a jogerős határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül azt nem veszi át, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. január 17. napján kihirdetett 9.B.9/2022/192. számú ítéletében:

[2] Terhelt1 I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő emberölés bűntettében, továbbá a Pesti Központi Kerületi Bíróság mint fiatakorúak bírósága 350.Bpk.60.869/2019/4. számú büntetővégzésének próbára bocsátást kimondó rendelkezésének hatályon kívül helyezése, és a próbára bocsátás megszüntetése mellett további a Btk. 339.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő garázdaság bűntette és a Btk. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés bűntettének kísérlete miatt halmazati büntetésül 16 év fegyházban végrehajtható szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[3] A törvényszék Terhelt2 II.r. vádlottat a Btk. 160.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett emberölés büntette miatt 10 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[4] Megállapította, hogy a vádlottak feltételes szabadságra nem bocsáthatóak, egyebekben a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

[5] Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, továbbá kötelezte a vádlottakat a vonatkozásukban felmerült bűnügyi költsége viselésére külön-külön, illetve egyetemlegesen.

[6] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére, a velük szemben kiszabott szabadságvesztés súlyosítása érdekében fellebbezett. A vádlottak, és védőik elsődlegesen az ítélet megalapozatlansága okán, és téves jogi minősítés miatt, másodlagosan a büntetések enyhítése végett jelentettek be fellebbezést.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.103/2022/34. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kiemelte, hogy a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a felülbírálat teljeskörű.

[8] Rögzítette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó szabálysértést nem vétett.

[9] A tárgyalás során, a törvényes keretek között lefolytatott bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat teljeskörűen beszerezte és megvizsgálta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Az ügyész szerint a törvényszék indokolási kötelezettségét is teljesítette, logikus, és ésszerű magyarázatát adta, hogy a tényállást a vádlottak védekezésével szemben miért különösen az 1. számú tanú vallomására, és a bűncselekmény elkövetési helyszínén működő biztonsági kamera által készített videófelvevételekre, valamint igazságügyi orvos-, fegyver és genetikai szakértői véleményekre alapította. Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék által megállapított tényállás megalapozott, mely mentes a hibáktól, és hiányosságoktól.

[10] Kifejtette, hogy a törvényszék helytállóan következtetett a vádlottak elkövetéskori tudattartamára, szándékára és a bűnösségükre, valamint az általuk elkövetett bűncselekményt is helyesen minősítette. Hangsúlyozta, hogy a jogi minősítés megállapítása során a törvényszék figyelemmel volt a Kúria 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatában foglaltakra, és helyesen állapította meg azt is, hogy az I.r. vádlott mikor (az élet kioltására alkalmas) késsel kitartóan támadta a földre került sértett (életfontosságú szerveit rejtő) mellkasát több alkalommal mellkasát, helytállóan vonta le a következtetést az egyenes szándékára. Az ügyész szerint a minősített körülmény vonatkozásában is helyes jogi indokokat fejtett ki. Érvelése szerint a II.r. vádlott esetében is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy oly módon bántalmazta, hogy a cselekménye önmagában nem volt alkalmas a halálos eredmény előidézésre, így II.r. vádlott fizikai bűnsegédje volt az emberölésnek (elsőfokú ítélet 106-107. pontjai)

[11] Utalt rá, hogy a büntetéskiszabási körülményeket a törvényszék hiánytalanul, és helyesen vette számba, azokat azonban nem a súlyuknak megfelelően értékelte, mikor mindkét vádlottal szemben enyhe büntetést szabott ki. Észrevételezte, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján I.r. vádlott esetében a halmazati büntetés középértéke helyesen 17 év 6 hónap. Mindezek tükrében meglátása szerint az I.r. vádlottal szemben a középértéket elérő, II.r. vádlott vonatkozásában pedig a középértéket jobban megközelítő büntetést kell kiszabni a Btk. 79. § -ában írt büntetési célok elérése érdekében. Hangsúlyozta, hogy a vádlottak kiemelkedő tárgyi súlyú életellenes bűncselekményt követtek el.

[12] Az ügyész álláspontja szerint a járulékos rendelkezések – a vádlottak kizárása a feltételes szabadságból, a fegyház büntetési fokozat meghatározása, a bűnjelek, a letartóztatás beszámítása, és a bűnügyi költség – szintén törvényesek.

[13] Az ügyész nyilvános ülés tartását nem indítványozta és bejelentette, hogy annak tartása esetén azon nem vesz részt.

[14] Terhelt I.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen az emberölésben a minősítő körülmény mellőzését, másodlagosan a büntetése enyhítését indítványozta.

[15] Előadta, hogy a védelem álláspontja szerint a konfliktus oka a sértetti közrehatás körében értékelendő, ugyanis nem volt előre megbeszélte találkozó Terhelt I.r. vádlott és tanú5 között. Kiemelte, hogy védelem azért jelent meg a helyszínen, mert tanúval szeretett volna találkozni, a kést pedig valóban magánál tartotta, de nem azért, hogy azt bárki ellen használja.

[16] A helyszínen tanú2 átadta a mobiltelefonját védelemnek, a vonalban tanú5 felszólította, hogy maradjon ott, mert beszélni akar vele az azt megelőző napon történekről. tanú1 vallomása szerint azonban nem ez történt, hanem ahogy a testvérek1 leérkeztek a helyszínre, tanú5 azt kiabálta a testvérenek, hogy „Lőjje le!” (a védelemet).

[17] Azt is kiemelte, hogy az igazságügyi toxikológiai szakértő szerint sértett1 sértett a halálát megelőzően marihuánát, MDMB-PENINACA, alprazolam (Xanax, vagy Frontin) pszichoaktív anyagot, és kokaint is fogyasztott. A védő szerint a sértett gyógyszeres, és kábítószeres befolyásoltsága szerepet játszhatott abban, hogy megbeszélés helyett azonnal tüzet nyitott védelemre. Azt is hozzátette, hogy ilyen mennyiségű tudatmódosító szer bevétele esetében kérdéses, hogy mennyit érezhetett a sérelmére elkövetett emberölés fájdalmából. Mindezt a különös kegyetlenség, mint minősítő körülmény kapcsán jegyezte meg.

[18] tanú1 vallomása szerint védelem kezében még akkor sem volt kés, mikor utána futott. Hangsúlyozta, hogy Terhelt1 vallomása alapján a kést azért vette elő, mert a sértett a pisztolyt nem tette el, így alappal számíthatott arra, hogy a támadást fogja folytatni, amíg el nem kezdett futni. Az első lövést követően védelem egy fa mögé bújt, ahol észlelte, hogy vérzik a feje. Ezt tanú3 is alátámasztotta. A lövések számát pedig a fegyverszakértő erősítette meg.

[19] Hangsúlyozta, hogy Terhelt1 tetteit ezután egyértelműen befolyásolta, hogy látása részben, a sértetti cselekmény okán, csökkent. Véleménye szerint a cselekmény pillanatában a bal szemére nem látott, térlátása nem volt.

[20] Az eshetőleges szándék megállapíthatósága vonatkozásában kifejtette, hogy védelem többször szúrt, egy esetben azonban halálos kimenetelű mellüregt ért szúrást vitt véghez. A sértett további szúrt, és metszett sérülései önmagukban 8 napon belül gyógyuló sérülések lettek volna. Meglátása szerint a tudatszűkült állapota miatt védelem nem észlelte, hogy a sértettet mellkason szúrta, és végig úgy tudta, hogy csak a combját érte szúrás. A védelem

tudatbeszűkülését a fejlövés okozta. Mindezek alapján tehát a védelem szerint egyértelmű, hogy védenca sebesíteni akart, de nem ölni. Az elkövetési mód valóban magában hordozta a sértett halálának lehetőséget, de az iránt közömbös volt, e lehetséges következményekbe belenyugodva cselekedett. Megjegyezte, hogy az orvosszakértői vélemény szerint nem állapítható meg, hogy a mellkast ért szúrás mikor érkezett, milyen testhelyzetben volt az elkövető, és a sértett.

[21] Fentiekre figyelemmel a védelem álláspontja szerint a fejlövés okán a vádlottból olyan mértékű felindulást váltott ki, mely tudatbeszűkült állapotához vezetett. Védenca cselekményét pedig elősegítette rendellenes személyiség szerkezete.

[22] Kiemelte azt is, hogy védencre elképesztő lelki teher hárul, gyermekeit évekig nem láthatta. Ezt az átszignálások után harmadikként eljáró bíró nem érezte át.

[23] A különös kegyetlenséggel történő elkövetés fennállásnak vizsgálata kapcsán ismét a fejlövés okozta helyzetet, és a védenca személyiségét elemezte. Utalt a 3/2013. BJE határozatban foglaltakra, valamint a BH2014.294. eseti döntésre. Továbbra is hangsúlyozta, hogy védenca a fejlövéstől „elborult, cselekményre annyiban emlékezett, hogy megszurta párszor a másik felet, majd a család közeledő hangját hallva eszmélt fel, és hívott mentőt önmaga és a sértett ellátására. Kitért arra is, hogy a sértett az életért küzdött, közben pedig védenca rendkívül nagy számú szúrást adott le, így kétségtelenül az átlagosan meghaladó testi és lelki gyötrelmet okozott. Kiemelve, hogy azonban a sértett olyan mértékben volt kábítószeres, és gyógyszeres befolyásolt állapotban, hogy a cselekményből valószínűleg semmit nem érzett.

[24] Mindezek alapján egy jóval kedvezőbb ítéletet kért Terhelt1 I.r. vádlott vonatkozásában.

[25] Terhelt2 II.r. vádlott védője fellebbezése indokolásában elsődlegesen védenca felmentését indítványozta, mivel véleménye szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, ugyanis a tényállás részben hiányos, részben felderítetlen és a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

[26] A védelem álláspontja továbbá az, hogy az elsőfokon hozott ítélet nem teljesíti a megalapozott ítélethez fűződő valamennyi kritériumot, ugyanis a bizonyítékok nem alkotnak megfelelően zárt logikai láncolatot ahhoz, hogy a korábban meghozott döntést kellőképpen megalapozzák.

[27] Másodlagosan indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet törvényi minősítését változtassa meg, és állapítsa meg, hogy a védenca cselekménye a vádiratban foglaltaktól eltérően - mennyiségi túllépés okán - minősül. Harmadlagosan a büntetése enyhítését kérte.

[28] Álláspontja szerint mind a részesi alakzat általános feltételei, mind pedig a bűnsegédi elkövetésre vonatkozó feltételei hiányoznak, így védenca vonatkozásában nem állapítható meg.

[29] Kifejtette, hogy főszabály szerint a részesi magatartásoknak három közös, konjunktív feltétele van. Érvélése szerint az okozati összefüggés kétséget kizáróan hiányzik, így kizárva védenca bűnsegédi jellegű közrehatását a halálos eredmény bekövetkezésében. Hangsúlyozta, hogy a sajnálatos halálos eredményt előidéző magatartás egy mozzanatos, ahhoz a védencre semmi köze. Meglátása szerint ezt igazolja, hogy a megállapított tényállás, valamint a rendelkezésre álló bizonyítási eszközökből megállapítható, hogy az I. r. vádlott a dulakodást a sértettel hamarabb kezdte meg a társasház folyosóján, minthogy a védenca a történések közvetlen közelébe ért volna.

[30] Kiemelte, hogy védenca magatartása kizárólag az általa éles fegyvernek hitt eszköz elvételére irányult.

[31] Kapcsolódva az okozati összefüggés hiányára előadta, hogy álláspontja eltér az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás azon része vonatkozásában, amely védenca cselekvőségét érinti. A védő szerint értelmezhetetlen, hogy Terhelt2 magatartásával előremozdította volna a halálos eredményt előídező cselekményt, hiszen a sértetthez még oda sem ért, amikor az már sajnálatos módon halálos sebet szerzett (utalva az elsőfokú ítélet 6. oldal [26] bekezdésében foglaltakra).

[32] Hivatkozott a Be. 7. § (4) bekezdésébe foglalt in dubio pro reo büntetőeljárás alapelvére, amely kimondja, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárás ezen alapelv szenvedett csorbát, ugyanis törvényszék csupán feltételezésekre, következtetésekre alapította azon álláspontját, hogy védenca kétséget kizáróan tudta azt, hogy az I.r. vádlott kifejezett célja a halálos eredmény előídezése.

[33] A védő szerint a „kettős szándék” cáfolata, hogy cselekmény megvalósítását követően az I.r. vádlott közölte védenccével, hogy a sértettet „Magszurkálta”. Álláspontja szerint, ha a védenca a halálos eredményt tudva nyújt az I.r. vádlottnak érdemi segítséget, úgy a cselekmény megvalósítását követően vádlott társa nem jelenti be a bántalmazás tényét számára, mindezt oly módon, mintha egy új, számára eddig ismeretlen tényt osztana meg vele. Mindezek alapján véleménye szerint egyértelmű, hogy védenca az ilyen komolyságú bántalmazást fel sem ismert cselekvése során, így esetében kizárható, hogy a tudata átfogta volna, hogy mekkora tárgyi súlyú cselekményhez nyújt segítséget.

[34] A sértettnél lévő gáz-riasztó pisztoly vonatkozásában kifejtette, hogy álláspontja szerint teljes mértékben életszerű, hogy védenca abban a hitben volt, hogy a sértett kezében vagy egy éles, az élet kioltására alkalmas lőfegyver van, illetve egy átalakított gáz-riasztó pisztoly. Ugyanis nem elvárható, hogy egy fokozott, erősen megrémült élethelyzetben felismerje azt védenca, hogy a szóban forgó fegyver csupán egy riasztó pisztoly.

[35] Hangsúlyozta, hogy Terhelt2 II.r. vádlottnak a sértettel szemben való fellépésének egyetlen valós motivációja az volt, hogy tőle az általa élesnek hitt lőfegyvert elvegye. Amint ez megtörtént, cselekményével késedelem nélkül felhagyott. Ismét kiemelte, hogy védenccének semmiféle tudomása nem volt arról, hogy odaérkezése előtt az I.r. vádlott halálos sebet ejtett a sértetten, Terhelt2 II.r. vádlott akarata kizárólag a fegyver elvételére irányult. E vonatkozásban tehát irrelevánsnak vélte az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy védenca látta-e a társa kezében a kést, vagy sem. Megjegyezte, hogy az I.r. vádlott egy olyan kijelentést vagy megnyilvánulást sem tett, amiből védenca kétséget kizáróan tudott volna arra következtetni, hogy vádlott társa a sértett életére törne.

[36] Azt is kihangsúlyozta, hogy a vádlottak a cselekményt követően a mentőket, és a rendőrséget is értesítették. Mindezekből pedig jól látszódik, hogy cselekményüket nem igyekeztek titokban tartani, a hatóságok előtt elmenekülni, amely álláspontja szerint egyértelműen azt igazolja, hogy egyik vádlott sem emberölési céllal hajtott végre a cselekményét.

[37] Fellebbezésének indokai közt a releváns tanúk (így az I. számú, tanú1, tanú2) elmondásaira reflektált, rámutatva a közöttük húzódó ellentmondásokra. Mindezek alapján védenca teljes felmentését indítványozta.

[38] Másodlagos indítványa körében előadta, hogy a mennyiségi túllépés egy gyakorta felmerülő kérdés két (vagy annál több) elkövető esetén: mindennek alapja, hogy társtettesek csak és kizárólag azok a személyek lehetnek, akik a törvényi tényállás egyes elemeit egymás tevékenységéről tudva, szándékegységben merítik ki. Fenti okfejtésére utalva hangsúlyozta,

hogy ha volt is védencének bármiféle testi sértésre irányuló szándéka, az nem terjedt ki a sértett megölésére. Mindezek alapján a védelem szerint a helyes jogi minősítés lenne az, amennyiben az ítéltábla (könnyű, súlyos, vagy életveszélyt okozó) testi sértésnek minősítené védence cselekményét, azonban a szándékegység a késszúrások leadásával már minden kétséget kizáróan megszakadt, így a halálos eredmény miatt védence nem vonható felelősségre. Mindezek alapján védencével szemben egy jelentősen enyhébb tartamú szabadságvesztés büntetést kiszabását indítványozta.

[39] A büntetés kiszabása körében a jelentős időmúlást, és a bűnsegédi alakzatot hangsúlyozta, mely alapján a jogszabályban meghatározott lehető legenyhébb büntetés kiszabását kérte a másodfokú bíróságtól.

[40] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[41] A nyilvános ülésen Terhelt1 I.r. vádlott elmondta, hogy személyi körülményeiben változás történt, ugyanis a gyámhatóság határozata alapján édesanyján keresztül tarthatja a kapcsolatot két kislányával. Ezenkívül a letartóztatása alatt a BV intézet keretein belül megkezdte gimnáziumi tanulmányait, tervei szerint mérnök szeretne lenni. Ezenkívül az indulatkezelési problémáit felismerve drámapedagógiai szakkörre járt, valamint jelenleg asszertív kommunikációs beszélgetéseken vesz részt az intézetben. Az ügygel kapcsolatban nem kívánt felszólalni.

[42] Terhelt2 II.r. vádlott nem kívánt nyilatkozni.

[43] A sértetti jogi képviselő a korábbi felszólalásaira, utalva, azokat mindenben fenntartotta. Az elsőfokú bíróság által megállapított súlyosabb minősítéssel egyetértett, II.r. vádlott vonatkozásában megállapított elkövetői alakzatát azonban vitatta, álláspontja szerint a társtettesi minősítés lett volna helyes. Hangsúlyozta, hogy az ügyészségnek a vádiratban a beismerése esetére tett mértékes indítványa az alapesti emberölés büntettére volt az a tartamú büntetés, amire a törvényszék elsőfokon ítélte a vádlottakat. Meglátása szerint a törvényszék a büntetés kiszabási körülményeket helyesen vette számba, azokat azonban nem a súlyuknak megfelelően értékelte, és ekként eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki mindkét vádlottal szemben, így a büntetésük súlyosítását kérte.

[44] tanú5, a sértett hozzátartozójaként nem kívánt felszólalni, csatlakozott a jogi képviselő által elmondottakhoz.

[45] Terhelt1 I.r. vádlott védője lényegében az írásban előterjesztett fellebbezésében foglaltakat megismételte. Sérelmezte, hogy az ügy kétszer is átszignálásra került. Ismét hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint az ítéleti tényállás szembe megy a tényekkel, ugyanis

lényegi dolgok hiányoznak belőle, ezáltal a történetek előtti konfliktus, és a sértetti közrehatás nincs kellően leírva. Ugyanis nem volt előre megbeszélte találkozója a testvéreknek a vádlottakkal. Kifejtette, hogy a sértett testvére bedrogozta I.r. vádlott húgát, aki emiatt erkölcsi meggyőződésből pofonütötte tanú5t. I.r. vádlott részéről ez egy lezárt ügy lett volna. Majd a vádlottak és testvérek1 váratlan találkozása tragédiához vezetett.

[46] Véleménye szerint az is kimaradt a tényállásból, amit a fegyverszakértő elfogadhatónak gondolt, hogy a sértett által használt gáz-, riasztó pisztolyba beletuszkolt egy lövedéket, amivel fejen lőtte I.r. vádlottat. Vitatta szakértő4 orvosszakértő ezzel kapcsolatban tett megállapításait védenca fején lévő sérülésének keletkezési mechanizmusa terén. Álláspontja szerint a sértett fejbelőtte védencét, majd megijedt és elfutott, védenca pedig erősen vérző fejjel, tudatbeszűkült állapotban utána eredt. A lépcsőházban történetek vonatkozásában a kamerafelvételekre utalt, álláspontja szerint az elején történik egy szúrás, majd több kisebb, 8 napon belül gyógyuló kis szúrás, ami védenca eshetőleges szándékára utal.

[47] A minősítő körülmény (különös kegyetlenség) fennállását továbbra is vitatva, hangsúlyozta, hogy a sértett szervezet kábítószer, és egyéb pszichoaktív anyagokat tartalmazott, valamint, hogy az egész cselekmény 2 percig tartott, így kérdés, hogy mit érezhetett az őt ért támadásból.

[48] A büntetés kiszabása körében kérte, hogy az ítéltábla a megtorlás mellett, a nevelő célzatot is vegye figyelembe. Így kerüljön előtérbe, hogy I.r. vádlott nehéz börtönkörülmények közt éli mindennapjait, gyermekeit évekig nem láthatta, jelenleg azonban tanul, önfejlesztésre jár, nem menthetetlen fiú. Amellett, hogy szörnyű tragédia történt.

[49] II.r. vádlott védője írásban kiegészítette a fellebbezése indokolását, amit a nyilvános ülésen benyújtott, és az iratokhoz csatolt. Perbeszédében továbbra is elsődlegesen védenca felmentését indítványozta, mivel álláspontja szerint a tényállás hiányos, felderítetlen, és a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság. Másodlagosan indítványozta, hogy az ítéltábla a minősítést változtassa meg, és enyhébb büntetést szabjon ki védencével szemben. Harmadlagosan a büntetése enyhítését kérte.

[50] Kifejtette, hogy álláspontja szerint az irányadó tényállás mellett sem állapítható meg, hogy Terhelt2 II.r. vádlott bűnsegédje lett volna az emberölésnek, ugyanis a részesi magatartás három konjunktív feltétele közül az egyik, az okozati összefüggés hiányzik. Ismét hangsúlyozta, hogy I.r. vádlott egymozzanatos cselekményt valósított meg, amihez védencének nem volt köze, sem támogató, sem a tettest előremozdító magatartást nem valósított meg. Ugyanis az okozati összefüggés vonatkozásában az keresendő, hogy a részesi magatartás az alapcselekményt előidézi, avagy érdemben előmozdítja azt. Hangsúlyozta, hogy a bűnsegéd objektív oldalán szerepel az elkövetési mód, az elkövetési mód, illetve az eredmény, továbbá a szubjektív oldalán az úgynevezett kettős szándék. Határozott álláspontja szerint ez utóbbi hiányzik, ugyanis a védenca tudata nem fogta át, hogy I.r. vádlott mit tesz, nem azért indult a sértett után, hogy egy emberölésben részt vegyen, és menet közben sem alakult úgy a helyzet. A védő szerint védenca tudattartamát igazolja az, hogy I.r. vádlott a cselekmény megvalósítását követően közölte II.r. vádlottal, hogy „Megszurkálta”.

[51] Ezt követően kifejtette, hogy álláspontja szerint, ha a sértett nem használ pisztolyt, most nem volnánk itt, ez a cselekmény nem történik meg. Ezután kérdésként vetette fel, hogy a vádlottaknak tudnia kellett-e, hogy az pontosan milyen fegyver. Meglátása szerint nem elvárható védencétől, hogy egy felfokozott, stresszes, megrémült helyzetben felismerje, hogy az csupán egy riasztó pisztoly. Ismét hangsúlyozta, hogy védenca idővel jóval az I.r. vádlott

és a sértett után futott be a lépcsőházba, kizárólag azért, hogy a sértett kezéből a fegyvert elvegye, ezt követően távozott is a helyszínről.

[52] A cselekmény előzményei vonatkozásában kiemelte, hogy nem a védencéhez köthető a konfliktus. Érvelése szerint Terhelt2 a társánál lévő kést pedig akár látta védence, akár nem, a pillanat tört része alatt azt nem fogta fel, hogy a cselekmény a sértett halálával járhat. A különös kegyetlenség kapcsán a Kúria 3/2013. számú Büntető Jogegységi határozatából idézett, majd a kiegészítésként benyújtott fellebbezése indokolásából olvasott fel. A sérülések vonatkozásában ismét hangsúlyozta, hogy azok közül egy ért életfontosságú szervet, 17 kis, vagy közepes erejű volt, melyből 10 volt szúrt seb. A védő szerint mindezek alapján egyértelmű, hogy védence nem akarta a sértett halálát, és tudata nem fogta át azt sem, hogy I.r. vádlott a sértett halálát okozhatja.

[53] Harmadlagosan a védence büntetésének enyhítése körében kiemelte az időmúlást, a börtönkörülményeket, és a sértetti közrehatást. Mindezek alapján a bűnsegédi alakzatra is figyelemmel, a lehető legenyhébb büntetés kiszabását kérte, egy méltányos, és igazságos döntésben.

[54] Utolsó szó jogán Terhelt1 I.r. vádlott hangsúlyozta, hogy azóta sem tudta feldolgozni tettét, majd előadta, hogy akkoriban nagyon depressziós volt, a koronavírus-járvány miatt elveszítette munkáját, azután családját is, nem találta helyét a világban. Így amikor a sértett rálőtt, ösztönösen utánament, aznap felrobbant benne hirtelen minden, és csődöt mondott, mint ember. Ezt nem tudta feldolgozni, és a börtönben az IMEI-be is átszállították, a cselekménye óta megtért. A drámapedagógia, és az asszertív tréning segít neki a konfliktuskezelésben. Hisz benne, hogy van második esély, jelenleg a börtönben tanul, építésmérnök szeretne lenni, úgy érzi, a letartóztatás elérte a célját. Nagyon bánja a történetet, utolsó esélyt kért az ítéltáblától, hogy felnevelhesse a lányait.

[55] Terhelt2 II.r. vádlott az utolsó szó jogán megismételte védekezését, vagyis azt, hogy csak a fegyvert akarta elvenni a sértettől, és nem látta, hogy a háta mögött mi történik. Mikor a lépcsőházból kiértek, akkor mondta el neki társa, hogy megszúrta a sértettet. Hangsúlyozta, hogy a halált okozó bűncselekményben nem vett részt, ennek ellenére vállalja a felelősséget, és bocsánatot szeretne kérni a sértett hozzátartozóitól. Mindezek alapján a büntetése enyhítését kérte.

[56] A kétirányú fellebbezések nem vezetett eredményre.

[57] A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Így vizsgálta a perrendi szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmény minősítését, a büntetés kiszabását, valamint a járulékos rendelkezések törvényességét és az indokolás helyességét.

[58] Megállapítható, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan abszolút eljárási szabálysértés, amely – figyelemmel a Be. 608. § (1) bekezdése b), c), d) és f) pontjaiban foglaltakra – a felülbírálat tárgyát képező ügydöntő határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására indokolná. A törvényszék hatáskörrel és illetékességgel rendelkezett az ügy elbírálására, az ítélet meghozatalában nem vett részt kizárt bíró, a tárgyaláson valamennyi személy részt vett, akinek a jelenléte a törvény értelmében kötelező, továbbá az ítélet rendelkező része és indokolása nem ellentétes.

[59] A törvényszék nem valósított meg olyan, a Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott relatív eljárási szabálysértést sem, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására.

[60] Az elsőfokú bírósági eljárásban a vádlottak és a védők a törvényes jogaikat, ezen belül a kérdezési, észrevételezési és indítványtételi jogukat korlátozás nélkül gyakorolhatták, a törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket betartotta, a bűnösség megállapítása, a cselekmény Btk. szerinti minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében az indokolási kötelezettségének kellően eleget tett [Be. 609. § (2) bekezdés a), b) és d) pont].

[61] A vádirat a törvényszékhez 2022. január 5. napján érkezett, majd a törvényszék 2022. február 28. napjára már előkészítő ülést tűzött (36. számú jegyzőkönyv). A vádlottak tagadták bűnösségüket, nem éltek a tárgyalásról lemondási jogukkal, így a törvényszék tárgyalást tűzött.

[62] A folytatólagos tárgyaláson a bíró személyében két alkalommal is változás történt, a tárgyalási határnapok között hat hónap nem telt el.

[63] A Be. 518. § (1) bekezdése szerint a bíróság a megkezdett tárgyalást az ügy befejezéséig lehetőleg nem szakítja meg. Ugyanezen jogszabályhely (3) bekezdése értelmében a tárgyalást ismétlés nélkül lehet folytatni, ha a tanács összetételében nem történt változás, egyébként a tárgyalást meg kell ismételni. A bíróság a tárgyalást a tárgyalás korábbi anyaga lényegének ismertetésével ismétli meg.

[64] Megállapítható, hogy a törvényszék (elsőként) négy tárgyalási napon vett fel bizonyítást (2022. május 17., 2022. szeptember 9., és 2023. április 3. napjain, 39., 62., 82., és 117. számú tárgyalási jegyzőkönyvek). Az iratokból megállapítható, hogy az ügy másodszori átszignálása után - a 2023. június 20. napján tartott tárgyaláson - a tárgyalás korábbi anyagát részben hiányosan ismertette (149. számú tárgyalási jegyzőkönyv). Ugyanis az első tárgyalási jegyzőkönyvet (39. számú) elmulasztotta ismertetni, helyette, feltehetően tévedésből, vagy csupán számelírási hiba folytán a jegyzőkönyv szerint a 36. számú az előkészítő ülésen készült jegyzőkönyvet ismertette. Az ítéltábla megvizsgálta, hogy az első tárgyalási napon milyen eljárási cselekmények történtek, milyen terjedelmű bizonyítás felvételére került sor, ez mennyiben érintette az eljárás lefolytatását, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmény minősítését és a büntetés kiszabását. A jegyzőkönyv szerint ezen a tárgyaláson Terhelt I.r.

vádolt részletes vallomást tett, valamint a lépcsőházban lévő kamerafelvételt lejátszotta a törvényszék. Rögzíthető, hogy az előlről kezdett tárgyalási határnapon (2023. június 20. napján) az I.r. vádlott – védőjével egyeztetve – ismét részletes vallomást tett, melyből a védekezése teljes mértékben megismerhetővé vált. A következő (2023. október 2-ai) tárgyaláson pedig ismét – immár a bírósági eljárás alatt harmadszor – is levétítette a bűncselekményt rögzítő kamerafelvételt (158. számú jegyzőkönyv). Mindezek alapján tehát a törvényszék nem követett el olyan eljárási hibát, melyet később nem orvosolt. Így a tárgyalás folytonossága a perrendi szabályoknak megfeleltethető.

[65] Ezt követően még szintén négy tárgyalási határnapot tartott, melyek helytállóan szerepelnek az ítélet bevezető részében. Ekként a törvényszék a tárgyaláson a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta: a vádlottak kihallgatását követően, név2, tanú1, tanú5, tanú4, tanú8, az 1. számú tanú, tanú3, tanú7 tanúkat hallgatta meg a tárgyaláson. tanú2 tanú többszöri idézésre nem jelent meg a tárgyaláson, így a törvényszék rendbírságot szabott ki vele szemben (7.B.9/2022/83-I. számú 2022. november 28. napján kelt végzéssel), majd a rendőri elővezetése eredménytelensége okán a nyomozás során tett vallomását a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tárgyaláson felolvasta.

[66] Az egyesített elmeorvos szakértői és pszichológus szakértői véleményt, az orvosszakértői véleményeket, igazságügyi hemogenetikai szakértői véleményt, igazságügyi fegyverszakértői véleményt, igazságügyi toxikológiai szakvéleményt, illetve az okirati bizonyítékokat (rendőri jelentéseket, szemlejegyzőkönyvet, fényképmelléleteket, híváslistát, lefoglalt mobiltelefonok adatairól készült feljegyzést, OMSZ mentési dokumentációja, bejelentésről készült hanganyagot, halottszemle jegyzőkönyvét, boncolási jegyzőkönyvet, orvosi iratokat) ismertetéssel, a kamera felvételeket pedig a tárgyaláson történő lejátszással a bizonyítás anyagává tette.

[67] Továbbá a tárgyaláson – a Be. 529. § alapján – meghallgatta szakértő6, szakértő5, szakértő2, szakértő3, szakértő7, szakértő4 igazságügyi szakértőket, akik a felmerülő szakkérdésekre megnyugtató választ adtak.

[68] Az ítéltábla szükségesnek tartja kiemelni, hogy meghallgatott elmeorvosszakértők egyértelműen kizárták annak a lehetőségét, hogy az I.r. vádlott beszámítási képessége a homlokát ért sérülése, vagy a személyiségzavara okán korlátozott (avagy kizárt) lett volna.

[69] Továbbá, hogy szakértő4 orvosszakértő megállapította, hogy a sértett által használt gáz-, riasztó pisztollyal I.r. vádlott homlokára mért ütés alkalmas a sérülése keletkezésére, nem pedig az abból kiadott gumilövedék okozta azt. A törvényszék tehát e körben is helyesen foglalt állást.

[70] Az ölési cselekmény kapcsán a törvényszék meghallgatta szakértő⁵, és szakértő⁶ igazságügyi orvosszakértőket, akik a sértett sérülésének keletkezési módjára, az erőbehatások nagyságára, a sértési mechanizmusra, a sértett halálának okára határozottan nyilatkoztak. A sérülések keletkezésének (így a halált okozó szúrt sérülés) időrendiségét, és sorrendiségét – a védői állásponttal szemben – nem tudták megállapítani.

[71] Összességében megállapítható, hogy a törvényszék a bizonyítást lelkiismeretesen, minden részletkörülmény vonatkozásában lefolytatta, a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[72] A törvényszék a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellően számot adott.

[73] Az elsőfokú bíróság indokolásának érdemi részét helytállóan kezdte a vádlottak vallomásainak, illetve védekezésének ismertetésével, majd irathűen mutatta be a vádlotti előadások önellentmondásait (elsőfokú ítélet 8. oldalának [40] bekezdésétől 10. oldalának [45] bekezdéséig, illetve 19. oldalának [74] bekezdésétől 25. oldalának [102] bekezdéséig). Ugyancsak nagyfokú alaposággal tette vizsgálat tárgyává az ölési cselekmény kapcsán, a tanúk, különösen a kívülálló 1. számú tanú vallomását. Példaértékűen mutatta be pontról pontra, hogy mi volt a bűncselekményt kiváltó konfliktus, az indítók, hogy a vádlottak miért mentek a sértett lakóhelyéhez, hogy mi történt pontosan a társasház előtti közterületen, hogy hány lövést adott le a sértett a vádlottak irányába, hogy a lépcsőházban hogyan valósult meg az ölési cselekmény, mi volt a két vádlott szerepe, cselekvőssége, és miképpen és ki rejtette el az eszközöket. Indokolása későbbi részében az iratanyagnak megfelelően foglalta össze a tanúvallomások tartalmi elemeit, majd hibamentesen mutatott rá azokra az egyezőséget mutató pontokra, amelyek mentén részben egymással, részben az objektív bizonyítékokkal összekapcsolhatók voltak.

[74] Ekként a törvényszék helyesen tulajdonított kiemelt jelentőséget az 1. számú tanú vallomásának, és a büntetőügy objektív bizonyítékainak, nevezetesen a kiváló minőségű, színes képeket rögzítő kamerafelvételnek, és az igazságügyi szakértői véleményeknek. A törvényszék előtti elsőfokú eljárásban mindhárom bíró levetítette a lépcsőházban készült kamerafelvételt (39., 117., és 158. számú tárgyalási jegyzőkönyvek). A cáfolhatatlan objektív bizonyíték alapján rögzíthető volt, hogy Terhelt2 II.r. vádlott csupán néhány másodperccel később ért be a lépcsőházba, Terhelt1 I.r., vádlott és sértett1 sértett után futva. Az is megállapítható volt, hogy Terhelt2 II.r. vádlott, amint odaért, azonnal többször belerúgott a földön fekvő sértettbe, megjegyezve, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalási jegyzőkönyvben elmulasztotta ezen momentumot feltüntetni, azonban a történeti tényállásban helytállóan szerepeltette. Ezután pedig II.r. vádlott az egyik kezével lefogta a sértett kezét (amiben a

riasztó pisztoly volt), míg a másikkal folyamatosan ütlegelte a felső testét. Miközben I.r. vádlott késsel a kezében szúrásokkal, és vágásokkal sebesítette meg a sértettet.

[75] A törvényszék helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a nyilvános ülésen elhangzottak alapján mindössze annyiban egészíti ki a személyi részében, hogy Terhelt I.r. vádlott a BV Intézet keretei közt jelenleg középfokú tanulmányokat folytat, valamint különböző indulat-, és konfliktuskezelési (drámapedagógia, asszertív kommunikáció) tanfolyamokon vesz részt (elsőfokú ítélet 3. oldalának [3] bekezdése).

[76] Egyebekben a tényállás hiánytalan és teljes mértékben megalapozott, ezért a másodfokú eljárásban irányadó volt a felülbírálat során.

[77] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, továbbá a cselekményük minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. I.r. vádlottal szemben a próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezése és a próbára bocsátás megszüntetése okán a Btk. 81. § (1) bekezdése alapján halmazati büntetést szabott ki.

[78] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság megállapítását, hogy az I.r. vádlottat egyenes szándék vezérelte a sértett életének kioltását célzó támadásban. Erre utal az is, hogy 10 cm pengehosszúságú késsel a szegycsonton, a szív jobb kamrájának elülső falán, az ürterén és a hátsó falán áthatolva szúrt 15,5 cm hosszú szúrtsatornát ejtett a sértetten. A bizonyítás eredményéből tehát az következik, hogy az eredményt kívánta és akarta, tehát a szándéka egyenesen irányult sértett1 sértett életének kioltására (elsőfokú ítélet 25. oldalának [104] bekezdésének utolsó mondata).

[79] A törvényszéknek a különös kegyetlenség szerinti minősítéssel kapcsolatos jogi indokolása is hibátlan, az minden tekintetben megfelel az állandó ítélkezési gyakorlatnak, valamint az elsőfokú bíróság által is hivatkozott 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/4. pontjában rögzítetteknek. A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés megállapításánál elsősorban emberiességi, valamint erkölcsi szempontok a meghatározók.

[80] Utal rá az ítéltábla, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a különös kegyetlenséggel történő elkövetés megállapíthatóságánál, annak, hogy a sértett akár eszméletlensége, akár tudatmódosult állapota folytán ténylegesen elviselt-e fájdalomérzést, nincs jelentősége.

[81] Az irányadó tényállás szerint Terhelt I.r. vádlott az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel járó embertelenséggel, brutalitással valósította meg sértett1 sértett sérelmére elkövetett ölési cselekményt. A sértettnek okozott sérülések nagyobb száma, és jellege alapján az elkövetés embertelenségére kellett következtetést levonni.

[82] Az elkövetői alakzat kapcsán kifejtett jogi álláspontját is mindenben osztotta az ítéltábla (elsőfokú ítélet 26. oldalának [106-107] bekezdései). A törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a vádlottak összehangoltan cselekedtek, Terhelt2 II.r. vádlottnak pedig látnia kellett, hogy társánál kés van, cselekvősége önmagában azonban nem jutott el az emberölés kísérleti szakaszáig. A sértett védekezési lehetőségét, és képességét azonban jelentősen csökkentette a fellépése.

[83] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azok kiegészítésre nem szorulnak.

[84] Az ítéltábla rögzíti, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind az elkövetőket vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[85] Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottakkal szemben szigorú büntetés kiszabása indokolt.

[86] A törvényszék által, I.r. vádlottal szemben, a középértéket el nem érő, 16 év, illetve a cselekményt bűnsegédként megvalósító II.r. vádlottal szemben, a törvényi minimumban meghatározott, 10 év szabadságvesztéssel a másodfokú bíróság egyetértett, azt arányosnak és a vádlottak cselekményével is összeegyeztethetőnek találta, ezért annak sem súlyosítására, sem enyhítésére nem látott lehetőséget. Utalva a nagyfokú sértetti közrehatásra, amely egy minősített emberölés esetén lehetővé tette a határozott ideig tartó szabadságvesztést.

[87] A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának, annak maximumában, mindkét vádlott esteében 10 évben történt meghatározásával is egyetértett.

[88] A szabadságvesztés tekintetében a másodfokú bíróság annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, a Btk. 34. § első fordulatát és a Btk. 35. § (1) bekezdés harmadik fordulatát is, míg a mellékbüntetés törvényhelyeként a törvényszéki ítéletben írtakon túl rögzíti a Btk. 33. § (2) bekezdését is.

[89] A szabadságvesztés fegyház fokozata, a vádlottak felételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárása, és az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása is törvényes. Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[90] Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelekről is helytállóan rendelkezett, továbbá akkor is törvényesen járt el, amikor a bűnösnek kimondott vádlottakat a felmerült bűnügyi költség viselésére kötelezte.

[91] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, azzal, hogy a 2024. március 1. napjától hatályos Be. 321. § (5a) bekezdése értelmében figyelmeztette a jogosultakat az át nem vett dolog állam tulajdonába kerüléséről.

[92] A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról.

Budapest, 2025. év február hó 4. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kertész Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 9.B.9/2022/192. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.219/2024/34. számú végzése folytán Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában 2025. február 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. év február hó 4. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke